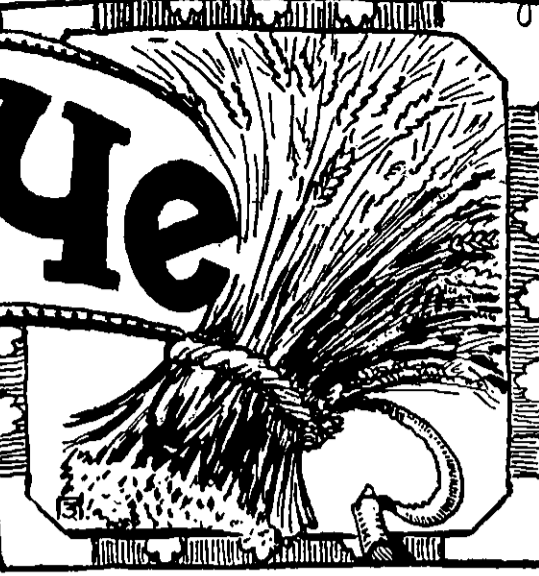
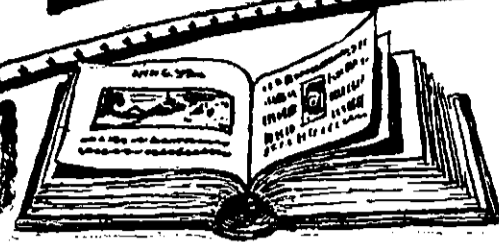

СНОПЧЕ

Година I.
Брой 7-8.
Май 1940 година

ОТГОВОРЕНЪ УРЕДНИКЪ
ИОРДАНЪ НЕДКОВЪ
Директоръ на у-ще „Царь Симеонъ“ — ВАРНА

Вестникъ на ученицитѣ отъ Варненска и Провадийска околии
Урежда комитетъ отъ учители ЦЕНА 1 ЛЕВЪ Излизать 8 броя годишно

24 Май

Китенъ май. Ясно и синьо небе. Хиляди цвѣтове падатъ очитъ. Сърдцата тръпнатъ предъ изклатитѣ ниви. Навредъ кипи животъ.
А вие, малки читатели, защо отивате съ китки къмъ блитѣ училищни сгради? Защо очитѣ ви вѣдватъ тъй радостно? Защо заливате улицитѣ въ градове и села съ пѣсни?
Защото днесъ е 24 май. Деньтъ на св. св. Кирила и Методия. На нашитѣ първи учители. На българската просвѣта. Празникътъ на празникитѣ ни.
Затова вие весело шумите край училищата. Украсявате ги съ букети отъ цвѣтя и пѣсни. Затова изъ сърдцата ви и изъ сърдцето на цѣль народъ блика буйна и чиста радостъ като на Великденъ.

Наистина, Великденъ! Великденъ, защото Светитѣ Братя възкресиха съ азбуката си цѣль народъ. Нашия народъ. Тѣ ни дариха писмото, а ние направихме отъ него оржжие, съ което се пазихме презъ въковетъ.
Помжчиха се да ни погубятъ гърци и турци, ала бѣше вече късно. Азбуката излезе по-силна отъ тѣхъ. Името БЪЛГАРИНЪ бѣше вече записано въ историята. Никой не може да го заличи. Нѣма да може и занаяредъ. То пакъ ще се носи надъ равна Добруджа и печална Тракия, надъ Македония и по бръговетъ на Бѣлото море.
Дѣлото на Светитѣ Братя е наше знаме. То пустило дълбоки корени въ сърдцата ни. То ни беднява и окриля.
Да пазимъ заветитѣ на св. св. Кирила и Методия!
Да пазимъ езика, рода, земята и вѣрата си!
Ще дойдатъ по-щастливи дни...

КЪМЪ БЪЛГАРСКИТЪ ЗЕМЕДЪЛЦИ

Нивята ли гледамъ, где тученъ класъ зрѣе, съ плугъ тежъкъ ли порите земната грѣдь, въ ливади ли бродя, где миризь се лѣе, плодъ вредъ съзирамъ на черний ви трудъ.
И съ възторгъ душа ми възхваля ви пѣе, че зная цената на вашитѣ дѣла...
Некъ Богъ щедростта си надъ васъ да излѣе, въ доволство некъ грѣятъ вашитѣ чела!

Че вашитѣ мишици не сѣшатъ умора, кога ви полето на трудъ призове, че вие сте волни царе на простора, на земята наша — вѣрни синове.

Презъ есенъ мъглива, кога семе сѣете, отъ радостъ е вашия погледъ озаренъ, презъ зимата съ чудни надежди живѣете, че скоро ще дойде за работа день.

И щомъ се пробуди земята напролѣтъ, желанія пламватъ въвъ всѣко сърдце; и бързате вие въ полето на воля чрезъ трудъ да калите работни ржце.

Райна Н. Колева,
учителка, гарз Бѣрисово — Поповско.

Малката жѣтварка

Както се надигамъ, Сърпътъ ще размѣта
съ стѣлба не се стигамъ, вредомъ изъ нивята;
че съмъ днесъ жѣтварка, тогазъ, леле мале,
съ нова паламарка, нѣма да пожали
съ остъръ сѣрпъ, най-бѣла никоя отъ назии —
кърпа съмъ развѣла! всички ще погази!...

Чувамъ, какъ нивята шепнатъ си въ полята:
— Иде! Съ стѣпка лека въ ширната пѣтека,
малката жѣтварка, като кака Вѣрка!
сѣ сѣрпъ и паламарка.

Христо БОЯДЖИЕВЪ.

Предъ ваканцията

Единъ следъ другъ се изнизватъ последнитѣ дни отъ учебната година. Деветъ месеца добритѣ ви учители се трудиха за васъ. Тѣ ви учиша, играха съ васъ, а може би, и плакаха заради васъ... Тѣ работиха, за да просвѣтятъ ума ви. Да направятъ душитѣ ви по-чисти, сърдцата ви — по-човѣшки.

Вашитѣ учители остарѣха съ по една година. Раздадоха ви още по единъ кжсъ отъ сърдцата си. Сега тѣ искатъ една награда — по една чиста, сърдечна благодарностъ. Дайте имъ я!

„Снопче“ се помжчи да стане вашъ другаръ и да ви помогне. То се надява, че сте го обикнали и съ нетърпение ще го чакате наесенъ. Дано дотогава премине страшната война, която убива хиляди хора и оставя хиляди сирачета. Дано надъ нашата Родина цари само миръ!...

А сега „Снопче“ ви пожелава да завършите годината съ успѣхъ и да зарадвате родителитѣ си. Следъ това — приятна почивка!

Пѣсенъ на труда

Надъ Родината се носи пѣсенъта на мирния трудъ. Подъ животворнитѣ лъчи на лѣтното слънце зрѣятъ плодетѣ на този честенъ и благословенъ трудъ.

Всѣка сутринъ, още въ тъмни зори, селата се изпраздватъ. Работнитѣ селяни сж въ треска. Тѣ пречупватъ кръстъ надъ жлѣталитѣ се ниви и редятъ ржкойка следъ ржкойка, снопъ следъ снопъ. Задъ тѣхъ се изправятъ като войници дълги редици кръстци.

Изъ ливадитѣ миришатъ тлѣсти откоси сѣно. Изъ лозята и кукурузитѣ се надпѣватъ копачи и копачки.

Цѣль народъ се е навелъ надъ майката земя. Отъ време на време той изправя наболѣла снага и мѣта погледъ на Северизтокъ, дето е паднала тежка мараня надъ изпотѣпкани непожънати ниви... Или стои дълго загледавъ далечъ на Югъ, дето задъ борови и хвойнови гори го зове шепотътъ на топлото море... И пакъ навежда чело надъ земята. Капкитѣ потъ се смѣсватъ съ сълзи...

Следъ дългия день, когато слънцето залѣзе на западъ, вѣрнитѣ синове на земята се прибиратъ въ селата. Тѣ сж прашни и уморени. Лицата имъ обгорени отъ жекжото слънце. Краката имъ подкосени и подбити. Ржцетѣ загрубѣли и попукани. Въ сърдцата имъ прелива надеждата за хлѣбъ и по добри дни.

Поклонъ предъ всички, които сѣятъ въ земята потъ и мжка, за да пожнатъ хлѣбъ и радостъ.

Поклонъ и предъ труда, който дълбае изъ руднитѣ къмъ сърдцето на земята, изхвърля гжстъ димъ изъ куминитѣ на фабрицитѣ и гони вагонитѣ по жѣлзопѣжнитѣ линии.

Поклонъ предъ честния трудъ. Той е животъ. Да живѣемъ всички чрезъ него!

Да пѣемъ всички пѣсенъта на труда!

мелковата крѣчма. Сега лежи Свидетелството нѣма да се изгуби. Ще го получишъ другъ пжтъ. Не ти е претрѣбвало сега.

Тенката преглѣтна и тръгна къмъ маситѣ. Изтри насълзенитѣ си очи и се залови на работа. Бай Темелко прибра паритѣ и се обърна къмъ него:
— Азъ си отивамъ. Ти изчисти добре и затвори, а утре ела по-рано!
— Добре, — проплака Тенката.

Щомъ остана самъ, той разтрѣби нѣколко маси и, когато искаше да почисти и последната, краката му се подкосиха. Седна да почине. Размисли се. Домжчнѣ му много. Защо животътъ му е толкова тежъкъ? По-рано, когато баща му бѣше здравъ и намиравше работа на пристанището, всичко вървѣше по-добре. Но, преди година той се върна една вечеръ — пиянъ, легна и не стана вече. Тукъ се бѣше напилъ. Да бай...

НИКО ДАНЪ СВИДЕТЕЛСТВОТО

Градскиятъ часовникъ отъ една отъмѣри дванадесетъ удара. Полунощъ мина. Крайниятъ кварталъ бѣше потъналъ въ мракъ. Само крѣчмата на бай Темелка свѣтѣше. Тамъ никой не ставаше да си отива. Среднедѣля гоститѣ не бързатъ се прибиратъ. Миришеше вино, пютионъ и пѣржена ба. По маситѣ бѣха наредѣнни шишетата, ченийки съ пѣнки, пѣржени рибки и тѣнча отъ костенурки, Бай Темелко бѣше известенъ въ

цѣлия градъ съ костенуркитѣ си.

Тази нощъ Тенката имаше много работа. Препасалъ мръсна престилка, той тичаше между маситѣ, или слизаше въ мазата и пълнѣше съ вино голѣмата кана. Гоститѣ пиеха, шумѣха и високо разговаряха. Нѣкои пѣха приспирало. Тенката познаваше много отъ тѣхъ. Ей онзи тамъ е бащата на Васко. До него е Коста, жѣлѣзаръ. Преди нѣколко дни момчето му се хвърли подъ влака. Казвахъ, че много го биелъ. Тенката познаваше и другитѣ, но сега не мислѣше за тѣхъ. Друго си мислѣше

той. Утре ще раздаватъ свидетелствата имъ. Искаше му се да иде въ училище. Хубаво ще бжде тамъ!...

Тенката почина малко, стана и приближи до него:
— Бай Темелко!
— Е?
— Утре ще даватъ свидетелствата ни. Да се прибера сега по-рано, пѣкъ сутринъта да отида въ училище.

— Въ училище ли? Че нали вече не учите!
— Ехъ, не учимъ, ама искаме да получимъ свидетелството си. Утре е последниятъ ми день въ училище. Искамъ да се раздѣля съ учителитѣ, съ другаритѣ си...

— Не може, Тенка! Утре е празникъ, и ще имаме много

Снопче

Отплата

Краят на срока

по химия. Учители забави малко, но ни приличаше шерш с пчели. Така за уроци, дружелюбно в вестниците, събрани на някоя пчелина за вестникът.

Вратата се отворила, влизе с цялостен учител. Всички, изнесяха учителя, започнаха

Живял беден човек със своя единичък син. Имали само една нивичка. До тях живял богат чифликчия. Той често им даваше пари за злато, които те не можели да върнат. Веднаж чифликчията рекъл на съседа си:

— Слушай, съседо, виждам, че не можеш да платиш дълга си. Дай ми твоята нива, която е между моите.

Но старецът не искал да се раздéli с нивичката си. Оттогава се почнала враждата между него и чифликчията. Веднаж чифликчията срещнал в гората сина на стареца. Заговорили пак за нивата и дълга. Скарали се. Чифликчията се ядосал. Злоба помрачила съзнанието му, той вдигнал пушката и застрелял момъка. Стигнало да тупти едно невинно сърдце. Тежък камък притиснал сърдцето на стареца. Не можал да понесе той тежката загуба. Не му се искало да живее вече между хората. Направил си кжщурка извън селото, близко до гората. Останал там в сладки спомени за непрежаления си син. А убиецът полежал, полежал въ затвора, па се върнал.

Приятели.

Приятна пролътна сутрин. По небето плуваат бели облаци. Тях вятрець подухва и разклаща вятрит на разцветлият дървета. Отъ изток слънцето сь сдържана усмивка ни кима и поздравлява съ края на втория срок. Птиченката подскачатъ отъ клонче на клонче и се събиратъ на малки групички. Едни, навели смиренно главички, слушатъ, а други нервно имъ разправятъ нщо на свой езикъ. Дали не ни се надсмиватъ за нщо? ... Сърдцето ми силно тупка. Не ме сдържа на едно мѣсто. Искам се по-скоро да отида на училище, а пъкъ е още рано. Но, въпрѣки това, грабвамъ чантата си и тръгвамъ.

Въ училищния дворъ съмъ. Много отъ другаритъ ми сжме преварили. Викове, караници, препирни ... Събрали се на доста голѣми групи, ученицитъ живо разговарятъ. Някои се смѣятъ, подскачатъ на едно мѣсто и се шегуватъ съ другаритъ си, а тѣ ги поглеждатъ накриво.

ето си клокочеше, сякаш го вореше: „Пролътта пристигна съ пѣсни и цвѣтя! Поздравете я съ викове!“ Напихме се съ бистра, кристална вода, извирахме дружно „ура“ и поехме къмъ върха. За наше очудване, той още не бѣше свалил снѣжнага си покривка. Огледахме се. На северъ Росица криволички като змия изъ долината. Въ далечината се вижда Севлиево. На югъ се издига Старопланина, покрита съ дебел снѣгъ. Снѣгътъ забулваше гордия Балканъ, застаналъ като млада булка подъ вѣнчило. Върховетъ се издигаха, като млади девери съ бѣли капаци. Наоколо ни следа отъ зеленина. Само милото и нѣжно кокиченце, подало бѣлото си челце, скромно се навежда и ни поздравяваше съ пристигането на пролътта. Набрахме си по цѣлъ букетъ кокиченца. На единъ прилежъ като свѣщици бѣха се изправили минзухарчета, а до тѣхъ ни се усмихваше синцетъ съ цвѣта на синьото ясно небе. Прошарихме букетчетата си, полюбувахме се на бабината Мартина усмивка, изпатихме далеченъ поздравъ на Балкана и си тръгнахме.

Снопче! Па къ... стояхъ настрана, обърнахъ внимание на ученицитъ и се радвахъ, като четяхъ стиховетъ.

Като се радвахъ вестничеката, учителъ приближи къмъ мене и ме запита:

— Иване, ли взе ли си вестничекъ?

Азъ отавахъ намусенъ:

— Не, ами защо? — попита ме учителъ.

— Защо нѣмамъ пари, — отговорихъ.

Било снѣжна нощ. Вѣтрътъ свирѣлъ; зловещо. Старецътъ стоялъ до огнището съ наведена глава, потна въ тежки мисли за своя склпъ синъ. Само отъ време на време изпудкалъ тежка въздишка. Изведнажъ, той скочил и се ослушалъ. Дочуло му се човѣшки викъ и виене на вѣлци. Той грабналъ бравдата и изскочил навънъ. Кучетата тръгнали следъ него. Дълго бѣгалъ той по снѣга. Изведнажъ, предъ него се показала страшна картина. Глутница вѣлци се готвѣли да разжсатъ единъ младъ човѣкъ. Старецътъ се навърлил съ бравдата върху вѣлцитъ, убилъ нѣколко и прождил другитъ, но получилъ тежка рана. Момъкътъ се опомнилъ и казалъ:

И тази година

Ето, че и тази година, пълна съ радост и тжги, безвъзвратно си замина и остави смѣхъ, сълзи...

Колко учене и пѣсни, плачове, игри безкрай! Колко приказки чудесни, а сега — на всичко край!

На учителя за сбогомъ вече протѣгаме ржце, здраве, почивка и бодростъ му желаемъ отъ сърдце.

Днесъ, звънецътъ щомъ удари съ последния си звънъ, ние — весели другари ще да литнеме навънъ.

После, цѣло лѣто всички ще играемъ отъ зори: волни като малки птички въ зеленитъ гори.

Волната ни кръшна пѣсенъ ше се носи въ захласъ, и едва на късна есенъ пакъ ще дойдемъ тука въ класъ.

Евгения Поборникова,

ученичка отъ V класъ при Варненската девическа гимназия.

Гергьовденъ

Май е единъ отъ най-хубавитъ месеци презъ годината. Пролътта е въ разцветъ си. Слънчевитъ лжчи сж топли и приятни. Пролътниятъ вѣтръ гали и шепне хубави слова на зелената поляна, на майскитъ цвѣтя и на новораззеленитъ гора.

Въ душитъ на хората е празникъ. Всички, и малки и голѣми, и бедни и богати се радватъ. По-леко е на сърдцата имъ. Хубавиятъ месецъ вдъхва надежди въ душитъ имъ.

Презъ май се празнува Гергьовденъ. Поиска ми се по-скоро да видя какви сж тѣзи извори, изъ които блика горещата вода.

Надвечеръ татко ме заведе при Момина бая. Тукъ ме чакаше нова изненада. Разбрахъ, че не се намирамъ предъ нѣкакво малко изворче, а на мѣсто, където изъ сърдцето на земята извира малка рѣчичка, водата на която е хваната. Частъ отъ нея тече отъ нѣколко чешми, а друга е отведена въ голѣмата бая. Край чешмитъ бѣха се натрупали много болни. Тѣ наливатъ вода въ разни стъннички и канчета и пиятъ. Навсѣкъде шумъ и блъсканица. Продавачи на плодове и варена царевича хвалятъ стоката си. Татко ми нал отъ водата. Тя мирисеше на сѣра и ми се видѣ много гореща. Учила бѣхъ въ училище за горещитъ минерални води, но си ги представявахъ само топлички. Сега, когато разбрахъ, че водата отъ Момина бая е много гореща, все ми се искаше да се съмнявамъ, че хората я топятъ съ огънь. Разбрахъ, обаче, че

гьовденъ. Колятъ се голѣми курбани. Тамъ се събира цѣлото село. Отиватъ и гоститъ отъ града и околнитъ села да си взематъ отъ църковния курбанъ.

После се извира голѣмо хоро. Люлкитъ се въртятъ. Гласоветъ на продавачитъ се издигатъ надъ общия шумъ. Пискатъ свирки и хармонички. Пѣстрота, викове, закачки чакъ до мръкаване. Младитъ се налудуватъ. Децата се наиграватъ и нахрускатъ на шекерчета. Всѣки е доволенъ отъ хубавия майски празникъ.

Ако се извие облакъ и донесе пролѣтенъ дждецъ, никой не се сърди, а всички се радватъ и казватъ, че ще има голѣмъ берекетъ.

Радка Карамфилова,
III кл. с. Кичево,
Варненско

Весела историйка

Въ кжщата на стрина Лина живятъ три безгрижни котенца. Тѣ скачатъ, гонятъ се, а по-нѣкога се каратъ.

Днесъ стрина Лина излѣзе нѣкъде и остави котенцата сами вжщии. Тѣ поиграха подъ масата, а после се качиха при аквариума, въ който плуваха нѣколко рибки. Котенцата наостриха ушички и впериха очи въ рибкитъ. Тѣ решиха да закупсятъ съ едната. Най-решителното се качи отгоре на аквариума, а другитъ останаха отстрани. Една червена рибка се показа надъ водата. Вмигъ, котенцето посегна съ краче да я хване, подхлъзна се и хопъ въ водата. Ами сега?

Маришка Великова,

II а кл. при уще „Ц. Симеонъ“ Варна

Първи пролѣтенъ денъ е. Пригответъ книгитъ си и весело тръгнахъ къмъ училището. Тамъ всички бѣха весели. Отдавна не бѣхме ходили на разходка и ни се искаше да посрещнемъ пролѣтта вън отъ селото. Удари звънецътъ. Учителката влѣзе засмѣна и ни каза, че ще отидемъ на Лѣви-връхъ. Строихме се съ торбичкитъ на двора.

Неописуема бѣше радостта ни, когато поехме изъ широкия пѣтъ. Съ викове и пѣсни стигнахме до една чешма. Чучур-

Маргарита Станчева,

III отд. при уще „Св. Кирилъ и Методи“, Провадия.

Товага учителъ ми даде последното вестниче и ми каза, че ще донесе лева следъ обѣдъ. Не зная какъ съмъ го взелъ.

Като си отидохъ, решихъ да прочета малко отъ него. Прочетохъ едно-две съчинения и ми се харесаха толкова, че не го оставихъ докато не прочетохъ цѣлия вестникъ.

Вие можете да помислите, че и сега съмъ такъв! Не, азъ вече обичамъ много този приятелъ и винаги съ нетърпение го очаквамъ!

Иванъ Черневъ,
уч. отъ III кл. с. Н. Рилски,
Провадийско

УТРО

Слънчо пръсна златни лжчи надъ обширната земя и събуди я съ милувка, па се весело засмѣ.

Птички съ пѣсни вिति, крѣтци литватъ въ ширнитъ поля. Всичко живо се събуди, пѣсенъ вредомъ се разлѣ.

Заблестѣха по трѣвата ситни капчици роса. Прѣскатъ ароматъ цвѣтята, и събуди се леса.

Борисъ Ив. Миндовъ,
у-къ отъ Разградъ.

ВЪ ХИСАРЯ

Настѣпи лѣтната ваканция. Получихме книжкитъ си. Успѣхъ ми бѣше много добъръ. Татко се зарадва и се съгласи да изпълни едно мое желание. Отъ нѣколко години насамъ азъ все искахъ да отидемъ на Хисаря. Искаше ми се да видя горещата лѣковита вода, която извира отъ земята.

Презъ една хубава лѣтна нощъ напустнахме Варна и потеглихме къмъ Хисаря. Пятувахъ съ влака цѣлото ни семейство. Минахме презъ Горна Орѣховица, прекосихме Балкана и стигнахме въ Пловдивъ. По този пѣтъ съмъ минавала и другъ пѣтъ, и затова той не ми направи голѣмо впечатление. Отъ Пловдивъ потеглихме съ другъ влакъ къмъ Хисаря. Желѣзопътната линия минаваше презъ пожнати ниви и изгорѣли отъ горещинитъ царевичи. Тукъ-тамъ край линията се люлѣха пѣстри цвѣтенца и ни кимаха съ главички. Въ вагона бѣше задущи и много горещо. Пятуването ми бѣше съ нетърпение ча-

кахъ да стигнемъ, за да наплѣскамъ главата си съ студена водица.

Малко следъ обѣдъ пристигнахме. Когато напустнахме влака, разбрахъ, че не само въ него било горещо. Слънцето немилостиво припаше. Земята бѣше нажежена. Дойде ми на ума за Сахара. За нея ме подсъти не само горещината. Старитъ укрепления, останали отъ римско време, кой знае защо ми приличаха на пирамиди и сфинсове. Тѣ бѣха толкова нажежени, че бѣше страшно да мине човѣкъ край тѣхъ.

Настанихме се набързо въ една квартира до парка. Потърсихъ студена вода, за да се разхлада. Татко се усмихна и ми каза, че тукъ никъде нѣма студена вода. Всичката вода, която извира изъ земята, била гореща, а нѣма и какъ да се изстуди презъ лѣтото, защото въздухътъ сжщо е горещъ. Разочаровахъ се, защото другогъ си представявахъ цѣлата работа. Мислѣхъ си, че има само два горещи извора, а другитъ сж студени, пъкъ то не

излѣзе така. Поиска ми се по-скоро да видя какви сж тѣзи извори, изъ които блика горещата вода.

Надвечеръ татко ме заведе при Момина бая. Тукъ ме чакаше нова изненада. Разбрахъ, че не се намирамъ предъ нѣкакво малко изворче, а на мѣсто, където изъ сърдцето на земята извира малка рѣчичка, водата на която е хваната. Частъ отъ нея тече отъ нѣколко чешми, а друга е отведена въ голѣмата бая. Край чешмитъ бѣха се натрупали много болни. Тѣ наливатъ вода въ разни стъннички и канчета и пиятъ. Навсѣкъде шумъ и блъсканица. Продавачи на плодове и варена царевича хвалятъ стоката си. Татко ми нал отъ водата. Тя мирисеше на сѣра и ми се видѣ много гореща. Учила бѣхъ въ училище за горещитъ минерални води, но си ги представявахъ само топлички. Сега, когато разбрахъ, че водата отъ Момина бая е много гореща, все ми се искаше да се съмнявамъ, че хората я топятъ съ огънь. Разбрахъ, обаче, че

тѣ я изстудяватъ, вмѣсто да я топятъ.

Бѣхъ много изморена и помолихъ татка да се приберемъ въ квартирата си. Вечеряхме набързо и легнахме рано. Спахъ добре, макаръ че бѣше много горещо.

На другия денъ започнахме да разглеждаме селото. По една отъ улицитъ стигнахме до „Камилитъ“. Това сж прочути останки отъ стената, която римлянитъ построили около цѣлото село. Носятъ това име, защото наистина отдалечъ, особено вечеръ, приличатъ на две камели, застанали една срещу друга. Всички, които идватъ да ги разглеждатъ, си правятъ тукъ снимки за споменъ. Направихме си и ние.

Изъ по-тихитъ мѣста на селото се намиратъ лѣчбнитъ станции, най-хубави отъ които сж на инвалидитъ, на учителитъ, на желѣзничаритъ и други. Край различнитъ бани сж построени и много хубави вили. Най-важнитъ бани сж: Момина бая, Хауузъ, Чулуджа, Инджеза и Кюпчеза. Тѣ лѣкуватъ бжбреци, ревматизмъ, кожни

болести, злокачествени рани и др. Много отъ тѣзи бани сж прочути и вън отъ границитъ на нашето отечество. Край всѣка отъ тѣхъ има малкъ, но хубаво подреденъ паркъ. Най-интересното въ тѣзи паркове е, че чвѣтята се поливатъ съ горещата вода, безъ да изгарятъ, защото сж свикнали. Тукъ-тамъ изъ парковетъ сж разхвърляни грамадни стари юпозе, останали отъ римско време. Край тѣхъ лѣтоянитъ правятъ снимки. Има и хубави пейки за почивка.

По цѣлъ денъ изъ улицитъ на Хисаря сноватъ хора, които отиватъ на баня, или се връщатъ. Между тѣхъ има много старици, които мъчно понасятъ горещината, но пакъ се топятъ въ горещата вода, за да гърсятъ лѣкъ на болкитъ си. Като ги гледамъ, дожалява ми за тѣхъ, но не мога да имъ помогна. Помислете си: посрѣдъ лѣто, въ най-голѣмата горещина, да се клпешъ въ гореща вода, да пишешъ гореща вода и да ядешъ горещо ядене... Затова, азъ често се съжалявамъ за хладния вѣ-

рецъ край Черно море. Сутринъ спѣхме до късно съ сестричката си. Следъ закуската четѣхме книжки, или се забавлявахме въ близкия паркъ. Често събирахме цвѣтя и украсявахме стаята, та родителитъ ни да ни похвалятъ. Вечеръ се разхождахме изъ селото. Товага то приличаше на градъ. Всички, които се криеха презъ деня, сега излизахъ. Сладкарницитъ и гостилницитъ бѣха пълни съ хора.

Днитъ минаваха бавно и тежко. Започна да ни омръзва, и ние все по-често подканвахме татка да си отиваеме въ Варна. Изминаха се двадесетъ дни. Свърши се най-после. Щѣ напустнемъ Хисаря, който бѣхме прекръстили на „Сахара“...

Ето ни на гарата. Настаняваме се въ влака. Машината изсвирва и бавно потегля. Изпращачи ни махатъ съ ржце. Знаемъ, тѣ съжаляватъ, че не могатъ да си тръгнатъ...

Мара Ейчева, III г. кл.

при уще „Ц. Симеонъ“

Всички български деца трѣбва да бждатъ добре нахранени и облѣчени.

Сашко Хаджиевъ,
IV. отд. при уще „Кн. Борисъ“, Варна.

Прелѣтъ

Зимата оттегли своя плащъ студень, пролѣттa настѣпи — дойде Великденъ.

Бързо разцвѣтватъ цвѣтetzъ подиръ цвѣтъ, ароматъ разнасятъ по цѣлия свѣтъ.

По небето синьо птиченца цвѣрчатъ, по полята росни агънца търчатъ.

